

Prologas

Liftas, lydymas tolygaus ūzimo, leidosi žemyn. Atsivėrus durims, į kabiną krito blyški neoninė šviesa.

Karmen bėgo per tuštutėlę požeminę stovėjimo aikštelę. Čia, apačioje, ji tiesiog nekeitė pilko betono ir sterilios šviesos! Visada, kai penktą valandą ryto pirmadienį baigdavo naktinę pamainą, antrajame požemio aukšte tvyrodamo slegianti tylą. Automobiliai, tarsi tykantys padarai, tūnojo stulpų šešėliuose, tik ant jų variklių dangčių krito šviesa. Aplink nė gyvos dvasios. Kartais Vienos universiteto Patologijos instituto rūsyje sukiodavosi pamišę žmonės. Karmen svarstė, ar jie galėtų užpulti keturiasdešimt septynerių metų moterį. Kažin ar tikimybė būti paliktai ramybėje, bėgant metams, didėjo, ar mažėjo?

Bėgdama link automobilio, Karmen vilkėjo baltą slaugytojos chalata. Ji drebėjo. Stovėjimo vieta *U2-P58*. Tas pats numeris jau treji metai. Moterų stovėjimo aikštelė. Įprastai šiame kampe blyksintis apšvietimas šiandien išvis neveikė, o kamerą vėl dengė šiukšlių maišas, likęs nuo dažymo ir renovavimo darbų. Pernai per Kalėdas darbai turėjo būti baigti, o dabar jau kovo pabaiga. Negi ligoninei trūksta finansavimo?

Karmen pasiekė savo „VW Golf“ automobilį ir paspaudė centrinio užrakto mygtuką. Geltoni žibintai sumirksėjo du kartus. Tą akimirką akies krašteliu ji pastebėjo aukšto žmogaus šešėlį. Vyras greitai išlindo iš už kolonos. Nespėjusi nususukti ir pakelti rankos, ji pajuto staigų dūrį į sprandą.

Kai atsimerkė, aplink tvyrojo slegianti tamsa. Karmen nebuvo savo miegamajame, net ne savo bute. Negirdėjo tiksinčio

laikrodžio, neužuodė švarios patalynės kvapo, nematė mirksinčios raudonos vaizdo grotuvo lemputės. Vietoj to užuodė tik drėgmę, medieną ir cementą.

Statybviētė?

Moteris instinktyviai suprato, kad ne guli, o stovi. Kaip? Ji neįsivaizdavo. Tikriausiai todėl, kad ašaros tekėjo skruostais žemyn. Norėjo nusišluostyti veidą, bet negalėjo pajudinti rankų, jos kabojų kaip švininės. Akimirksniu apėmė panika.

Kas man atsitiko?

Ji norėjo pajudėti, pasukti galvą į šoną, tačiau jautėsi visiškai sustingusi. Kojos nutirpusios. Negalėjo pajudinti net didžiojo kojos piršto, atrodė, kad neturi nei rankų, nei kojų.

— Sveiki? — gergždžiančiu balsu šūktelėjo ji.

Balsas nuskambėjo tarp tuščių sienų tarsi aidas kriptoje. Vis dėlto garsas buvo keistai prislopintas, persmelktas jos pačios kraujagyslėmis tvinksinčio kraujo garsų. Kaip atostogaujant Kroatijos paplūdimyje, kur vaikystėje, norėdama išgirsti bangų ošimą, prie ausies glausdavo kriauklę.

Ji užsimerkė. Tas keistas kvapas! Akmens ir žemės tvaiką persmelkė smilkalų kvapas. Beprotybė!

Liežuviu persibraukė lūpas. Grūdelio dydžio dulkės. Nurišo seiles. Koks rūgštus skonis! Staiga supykino. Užspaudė gerklę. Ji išspjovė karčias seiles ir tos nutekėjo per smakrą.

Po velnių, kas nutiko?

Ji negalėjo nei normaliai spjauti, nei pasukti galvos, nei jos palenkti. Į veidą rėmėsi kieta, aštri briauna. Buvo sunku kvėpuoti, tarsi krūtinę veržtų ankštas geležinis korsetas.

— Sveiki?

Po perkūnais! Tikriausiai tai tik košmaras. Kiek kartų naktimis, norėdama paguosti verkiančius vaikus, ji bėgo prie jų lovos? *Miegok, mažyli, tai tik blogas sapnas! Mamytė su tavimi.* Dabar savo bute ji gyveno viena.

Bet tai vyko *iš tikrųjų*. Pernelyg tikroviškai jautė burnoje nemalonų skonį ir draskė gerklę. Pernelyg aiškiai sklido pulsuojantis galvos skausmas — iš vidaus link kaukolės. Kuo labiau bandė muistytis, tuo skausmas stiprėjo.

Kelinta šiandien diena?

Ji norėjo pamasažuoti smilkinius. Dažniausiai tai padėdavo mąstyti. Kodėl ji negali pajudinti rankų? Pirštai buvo tokie nejautrūs, tarsi kažkas būtų nukirtęs visus nervus.

Susikaupk! Kokį paskutinį įvykį atsimeni? Staiga susivokė. *Požeminis garažas! Vyras už kolonos! Dūris į sprandą!* Daugiau nepamena nieko.

— Gelbėkite!

Karmen širdis pašėlusiai daužėsi. Ji šaukė ne tik *Sveiki*, bet ir *Gelbėkite*. Vis garsiau, kol visai užduso ir dėl spaudžiamos krūtinės vos galėjo įkvėpti oro.

Pagalčiau kažką išgirdo.

Netoliese, pro durų plyšį, šmėstelėjo šviesos spindulys. Šviesa buvo per silpna, kad kambaryje būtų galima ką nors įžiūrėti. Link durų artėjo žingsniai. Lėti ir abejingi. Skambėjo taip, tarsi kažkas leistųsi laiptais žemyn.

Karmen instinktyviai skaičiavo žingsnius. Šešiolika pako-pų. Vadinas, ši patalpa yra aukštu žemiau.

Žemiau nei kas?

— Gelbėkite! — sušuko ji dar kartą.

Spynoje trakstelėjo raktas. Sudrebėjo grandinė.

Ar buvo protinga būtent dabar kviesti pagalbą? Tikriausiai reikėjo palaukti, kol praeis paralyžius. Tada būtų galėjusi pabėgti arba bent jau susirasti ginklą. Širdis daužėsi. Karmen net neabejojo, kad atėjo tas pats niekšas, kuris jai suleido vaistų!

Atsivėrė tvirtos metalinės durys. Šviesos spindulys šoktelėjo į kambarį, akimirką apakindamas moterį. Vyras buvo pri-

sitvirtinęs lempą prie kaktos. Karmen prisimerkė, tačiau matė tik apatinę liekno kūno dalį. Jis mūvėjo pilkas kelnes ir avėjo darbininko batus. Ar čia apskritai vyras?

— Kas jūs toks? — šnokuodama paklausė ji.

Koks kvailas klausimas, pagalvojo tą pačią akimirką. Šis niekšas tikrai jai nieko nesakys. Jis artinosi. Po batų padais girgždėjo nuolaužos ir žvyras. Karmen negalėjo negalvoti apie statybų aikštelės kvapą. Ar ji nebaigto statyti namo rūsyje? O gal Patologijos instituto požeminiame garaže? Ne, tai tikrai ne ligoninė. Ten niekada neužuodė smilkalų kvapo.

— Ko jums iš manęs reikia?

Ir šį kartą jis tylėjo. Be abejo, netrukus ji viską išsiaiškins. Juk negalės laikyti jos čia amžinai. Netrukus ji galės valdyti rankas ir kojas, o tada — Dieve, padėk jam. Kad ir ką sumanęs su ja daryti, savo tikslo jis nepasieks. Mintis, kad jis kaip bailyš užpuolė ją su švirksčiu iš užnugario, taip įsiutino, kad ji būtų trenkusi jam per galvą bet kuriuo po ranka pasitaikiusiu daiktu.

Tada vyras prakalbo. Balsas buvo iškraipytas, tarsi jam skaudėtų gerklas arba kažkas būtų perpjovęs trachėją.

— Aš tau suleidau anestetikų...

Žmogau, tu net neįsivaizduoji, ką aš tau padarysiu, kai bent akimirką atsuksi man nugarą. Ne tą pasirinkai!

— ... ir raumenis atpalaiduojančių vaistų.

Jis susilaikė nuo tolesnių aiškinimų. O jų ir nereikėjo. Iš moters drabužių jis suprato, kad ji slaugytoja. Ženklelis ant palaidinės liudijo, kad yra Ginekologijos patologijos skyriaus darbuotoja.

— Tačiau nenaudojau analgetikų.

Balse nesigirdėjo emocijų, tarsi jam būtų nuobodu aiškintis. Ant galvos pritvirtinta lempa vėl apakino moterį. Šįkart ilgesniam laikui. Matyt, stebėjo jos reakciją.

Karmen galvoje vienu metu knibždėjo dešimtys klausimų, tačiau labiausiai rūpėjo vienas: kodėl vyras slepia nuo jos savo veidą? Gal pažišta ji? Tikėtina, kad neketina jos nužudyti. Ši mintis ramino. Tačiau jis kažką *sumanė* jai padaryti. Kad ir kas tai būtų, ji pasinaudos proga ir nužudys *ji*, kol nespėjo jos nuskriausti. Ar Karmen iš viso galės tai padaryti? Ji nė akimirkos tuo neabejojo. Nesvarbu, ar padėjo vyriausiajam gydytojui skrodimo metu ir skalpeliu dūrė mirusiajam prie krūtinkaulio, o tada pjovė iki bambos, ar šitam vyrukui smeigs vinimi arba buku pieštuku į inkstą ar plaučius... Koks skirtumas. Jos tikrai negraužtų sąžinė, jei jis gargaliuodamas sukluptų priešais.

Pasirinkai ne tą auką! Geriau būtų jauna blondinė iš sekretoriato.

— Ar tu mane girdi? — ausį režiantis balsas skambėjo vis tyliau, o tai dar labiau pykdė Karmen.

Ji tylėjo. Žinoma, kad klausėsi. Girdėjo kiekvieną prakeiktą žodį. Įprastai anestetikų, raumenis atpalaiduojančių preparatų, ir analgetikų sušvirkščiami prieš operaciją, kad pacientai būtų nesąmoningi, negalėtų judėti ir nejaustų skausmo. Dažniausiai pradedama nuo analgetikų, bet šis niekšas teigė apsiėjęs be jų. Tačiau, išskyrus siaubingą migreną, jai nieko neskaudėjo. Po velnių, ką jis bandė jai daryti?

Tarsi atspėjęs klausimą, jis žengė link jos. Ryški šviesa apakino moterį.

— Dažniausiai miršta gaisro aukos, nes kai tik sunaikinama daugiau nei du trečdaliai odos, sutrinka ląstelių deguonies pasisavinimas. Kad tau taip nenutiktų, tavo rankos ir kojos įvyniotos į šiukšlių maišus. Tu dėvi lietpaltį ir senas buriuotojo kelnes.

Karmen iš galvos išgaravo visos mintys. Staiga ji visą dėmesį sutelkė į nepažįstamąjį.

— Drabužiai yra nepralaidūs orui, atsparūs vandeniui. Jie padeda išvengti odos pažeidimų aštriu cementu, — trumpam nutilo jis. — Bent jau svarbiausiose vietose.

Po velnių, apie ką šis vyrukas kalba. Karmen pabandė pajudinti pirštus, pasukioti galvą, palenkė kaklą — nesėkmingai.

— Tačiau laikui bėgant prasideda niežulys, nes kaupiasi prakaitas, atsiranda grybelis ir parazitų. Tikiuosi, tavo gera imuninė sistema ir nereikės nuolat vartoti vaistų, nes čia, apačioje, tikrai jų negausi. Neįmanoma pasiekti tavo venų.

Karmen nevarė jokių vaistų, išskyrus tabletes nuo per didelio kraujospūdžio. Ji nurijo tulžies skonio seiles ir pastebėjo, kad suspausta jos krūtinės ląsta.

— Ką?.. — iššvokštė ji.

Jo balsas buvo bejausmis.

— Pagaliau tave sudominau?

Ji tylėjo. Visa tai buvo beprasmiška. Vyras neleido suregzti logiškos minties.

— Pasirūpinsiu, kad nemirtum nuo inkstų intoksikacijos.

Kodėl ji turėtų mirti nuo inkstų intoksikacijos? Vyras kalbėjo tokiomis sąvokomis, kurias įprastai vartojo tik gydytojai arba slaugytojai. Ar buvo jį sutikusi Patologijos ar kuriame kitame institute? Juk nuolat turėjo reikalų su kitais padaliniais. Tikriausiai jis buvo vienas iš beveik dešimties tūkstančių Vienos ligoninės darbuotojų ir čia kada nors susikirto jų keliai.

Kiek laiko prabėgo nuo tada, kai sulėido anestetikų? Aštuonios valandos? Ligoninėje jau tikriausiai jos kas nors pasigedo.

— Matai...

Jis žengė link jos dar vieną žingsnį ir palenkė galvą. Šviesa krito ant grindų.

— Šios dvi žarnos užtikrins, kad niekas nesikaupytų. Kas antrą dieną atnešiu tau valgyti ir gerti.

Karmen širdis daužėsi. Ji norėjo nuleisti galvą, bet nepavyko. Akies krašteliu pamatė, kaip jis pro pirštus leido ploną plastiko žarną, kurios galas įkrito į metalinį kibirą.

— Tačiau dėl vieno skausmo negaliu padėti, — ištarė jis ir giliai įkvėpė.

Karmen pastebėjo, kaip iš susijaudinimo dreba vyro balsas. Atrodė, kad jis ilgai laukė šios akimirkos.

— Nežinau, kada prasidės ankilozė*, bet manau, kad netrukus tavo sąnariai sustings. Stuburas suakmenės, o pirštų nagai jaugs į kūną. Bet tu to nepastebėsi, — jo balsas skambėjo taip, tarsi juoktųsi. — Daug anksčiau klaustrofobija ir psichologinė įtampa išvarys tave iš proto.

Ji negalėjo ištarti nė žodžio. Mintis jį nužudyti, galima saukti, išsitrynė iš galvos. Jis buvo pavojingas ir išprotėjęs. Pamažu Karmen apėmė panika. *Galbūt visa tai tik naktinis košmaras*, pagalvojo ji. Vienas tų blogųjų atvejų, kai nubudus iškart padėkoji Dievui, kad tai tebuvo sapnas.

— Man reikia vandens, — sušvokštė ji.

Burna buvo visiškai išdžiūvusi.

— Rytoj, — atsakė jis.

— Ką ketinate man daryti?

Jis stovėjo prie pat ir tyrinėjo jos veido bruožus. Moteris jautė, kaip jis kvėpuoja.

— O tu dar nesupratai?

Jis žengė kelis žingsnius atgal ir ištiesė ranką į viršų. Ji nematė, ką jis nukėlė žemyn, tik išgirdo, kaip sužvangėjo grandinė. Akivaizdu, jis traukė keltuvo grandinę.

— Skiedinys džiūvo aštuonias valandas. Tada prie betono luito prikabinau krovinių kėlimo mechanizmą.

* Sąnario nejudrumas, kai suauga kaulų paviršiai. (Čia ir toliau — vert. past.)

Jis paleido grandinę ir žengė už Karmen. Lempos šviesa krito ant veidrodžio, kabančio ant grandinės galo. Jame atsispindinti blanki šviesa šokinėjo ant sienų. Raudonų plytų sienos. Netinkuotų. Skliautai buvo pliki, patalpa nedidelė — kaip mažas vyno rūsys. Karmen pasirodė, kad ant akmeninių lubų yra kabliukai.

— Tikiuosi, kad apsidairiusi nepulsi į paniką. Visada atmintink: tavo krūtinės ląsta yra suspausta. Gali tik negiliai įkvėpti! Kuo ramiau reaguosi, tuo geriau. Dėl hiperventiliacijos gali uždusti.

Veidrodis pasisuko taip, kad ji akimirką pamatė savo veidą.

Ir ji pamatė... *tik savo veidą!*

Vienu metu kilo baimė, panika ir beprotybė.

— Ne! — šaukė ji. — Ne, prašau... Dieve, ne!

Mintys skriejo kaip pašėlusios. Staiga viskas įgavo prasmę. Jo paaiškinimai apie odą, inkstus, stuburą, klaustrofobiją ir venas. Iš tiesų jos venų nebuvo įmanoma pasiekti.

Priešais kabančiame veidrodyje ji pamatė dviejų metrų aukščio ir maždaug šešiasdešimties centimetrų pločio betoninę koloną, kurią iš vienos pusės dengė medinis gaubtas. Iš pilko paviršiaus kyšojo tik jos veidas — nuo kaktos iki smakro... Ir dvi žarnos klubų aukštyje.

— Ne! — šaukė ji. — Prašau, ne!

Ji pravirko. Tarsi norėdami susprogdinti betoną, nevalingai įsitempė raumenys, tačiau kuo labiau ji stengėsi judėti, tuo mažiau galėjo įkvėpti. Krūtinė nesikilnojo.

Prašau, padėkite man!

Kažkas turėjo ateiti ir, kol ji neišprotėjo, kūju sutrupinti betoninį bloką.

— Padėkite! — iš visų jėgų klykė ji, gaudydama orą. — Prašau, paleiskite mane, — maldavo. — Prašau!

Karmen nieko jam nedarytų. Pažadėjo, kad jei jis *dabar* išlaisvintų ją iš betono, nepateiktų kaltinimų. Viską atleistų ir pamirštų.

— Prašau!

Jis vėl žengė į priekį. Pagal žibinto judesius ji suprato, kad vyras beveik nepastebimai papurtė galvą.

— Atsargumo dėlei tau suleidau plataus spektro antibiotikų. Taip pat kartais parūpinsiu vitaminų, bet tu vis tiek susirgsi rachitu, — kalbėdamas jis švietė jai į veidą. — Tavo akys pradės kentėti nuo fotofobijos.

Iš pradžių ji nesuprato, ką jis norėjo pasakyti, nes girdėjo tik jo atodūsius, o mintyse vis dar regėjo savo išsigandusį veidą. Tačiau jis tik pakartojo savo žodžius.

Vitaminų trūkumas ir jautrumas šviesai? Šitai pasireikš tik po kelių savaitių. Kiek laiko jis ketina ją kalinti šiame betono luite?

Jos veidu tekėjo ašaros. Ant lūpų jautė sūrų skonį.

— Kada mane išleisite?

Jis papurtė galvą.

— Stebėsiu, kaip išgyvensi kelis mėnesius.

Mėnesius? Šešiasdešimt ar devyniasdešimt dienų? Galbūt pusę metų! Ją tarsi paralyžiavo. Tačiau sąmonėje užstrigo viena mažytė smulkmena.

Jis pasakė, ne *ar*, o *kaip* ji išgyvens kelis mėnesius.

Kaip?

Baimėje ir beprotybėje!

— Prašau, ne! Jūs negalite taip elgtis!

— Oi! — pakraipė jis galvą. — Aš tai jau padariau.

— Kodėl būtent man?

— Galbūt pati suprasi.

— Dėl Dievo meilės, *kodėl?*

Staiga jo balsas pasikeitė. Tapo skambesnis, kaip mergaitės, deklamuojančios eilėraščių vaikų darželyje.

Ne, tai negali būti tiesa. Karmen užsimerkė ir mintyse meldėsi, kad pagaliau nubustų. Ji vis labiau maldavo, kad daugiau negirdėtų šio vyro balso.

Prašau, brangus Dieve. Padaryk taip, kad šis betoninis blokas kristų ir sudužtų! Padaryk taip, kad pabusčiau savo lovoje ir kitą dieną vėl turėčiau eiti į darbą. Prašau!

Bet Dievas jos neišgirdo.

Vietoj to Karmen girdėjo, kaip vyras nutolo nuo jos, užtrenkė metalines duris, užtraukė ant rankenos grandinę ir užkopė laiptais aukštyn.

Vaikiškas eilėraštis lydėjo jo žingsnius...

*— Ar šiandien sėdėsi, vaike,
Užu stalo taip, kaip reikia
Klausia tėvas rimtu tonu
Savo sūnų Saliamoną.*

*Bet Saliamonas išdykęs
Susiraukęs ir supykęs
Niekada ramiai nesėdi,
Spardo stalą, supa kėdę.
Tėvas sako jam dar kartą:
— Nedaryk taip, gausi barti.**

Ir staiga ji suprato, kas ją pagrobė.

* Čia ir toliau cituojama iš H. Hoffmanno „Vaikai vanagai“, 2017 m. (iš vokiečių kalbos vertė K. Binkis).

PIRMA DALIS

Po dviejų mėnesių

*Sekmadienis, gegužės 22-oji,
pirmadienio, gegužės 23-iosios, išvakarės*

*Iš tikrųjų pasaulis yra gana rizikinga vieta.
Ten gali įvykti daugybė blogų dalykų.
Dažniausiai taip ir nutinka.*

ANNA SALTER

Kerstin, Koné ir Fiona vienu metu atsisėdo lovoje. Pagalvės ir pliušiniai meškinai nulėkė į šonus.

— Teta Bine, kokią istoriją papasakosi rytoj? — susijaudinusi sušuko Kerstin.

Sabina nekentė, kai ją vadino teta. Taip šaukiama ji jautėsi sena, o jai, dėl Dievo meilės, vos dvidešimt šešeri.

— Rytoj naktį nedirbsiu. Liksiu namuose ir pailsėsiu nuo jūsų, išdykėlės, — atsakė ji.

— Poryt! — choru šaukė visos trys.

Jos sesers dukterys — ketverių, penkerių ir septynerių metų — savo šviesiomis kasomis priminė ne tik tris vargonų vamzdžius, bet ir puikiai mokėjo groti nervais.

— O ką papasakosi poryt, teta Bine? — neatlyžo jos.

Sabina nuėjo prie lango. Horizontą gaubė mėlynos ir oranžinės spalvų sutemos. Netrukus prasidės jos pamaina. Matėsi nušviesta Miuncheno Dievo Motinos katedra. Tolumoje, virš stogų, kyšojo du didžiulių bokštų kupolai. Staiga skrandį nudiegė keistas jausmas, tarsi būtų mirusi jos pačios dalelė. Sabina pajuto kartų skonį. Ji nežinojo kodėl, tačiau bažnyčios vaizdas jai priminė mirtį. Staigiu judesiu ji užtraukė geltonas užuolaidas su Kempiniuku Plačiakelniu.

— Kitą kartą gausime užduotį iš Vatikano.

— Iš popiežiaus? — sušuko Fiona, vyriausia iš mergaičių. — Kodėl?

Sabina nesuprato, kas jai nutiko. Ji pati bandė save pralinksinti.

— Netrukus Sekminės. Popiežius daug keliauja ir jam reikalinga mūsų komanda specialiai saugumo užduočiai atlikti.

— Kur važiuosime?

— Važiuosime? — Sabina kilstelėjo antakius. — Mes skirsimė! Pačiu greičiausiu sraigtasparniu, kokį tik turime. Ką tik sukonstruotu mūsų slaptojoje laboratorijoje.

— Nuostabu! O kodėl popiežius paprašė būtent *mūsų*?

Fiona bakstelėjo alkūne seseriai į šoną.

— Nes mes turime geriausią įrangą!

— Būtent, — patvirtino Sabina. — Naktinio matymo prietaisai, apsauginės liemenės, mikroskopinės radijo ryšio priemonės.

— Oho! — sušuko Fiona.

Kerstin išpūtė akis. Konė išsižiojo.

Pasigirdo beldimas į duris, į vaikų kambarį galvą įkišo Sabinos sesuo.

— Metas miegoti. Palinkėkite Sabinai labos nakties.

— Poryt dirbsime *sopiežiui!* — susijaudinusi sušuko jaunėlė Konė.

— Ššš! — vos pastebimai papurtė galvą Sabina. — Slapta užduotis, — sušnabždėjo ji. — Nė žodžio mamai, kitaip jai kils pavojus.

— Kaip įdomu! — šaukė mergaitės.

Sabina apkabino ir pabučiavo mergaites. Tada užgesino šviesą ir, palikusi šiek tiek praviras duris, nuėjo pas seserį į prieškambarį.

Monika su apsimestiniu pasipiktinimu purtė galvą.

— Kokias istorijas tu joms nuolat pasakoji?

— Mergaitėms patinka mano pasakojimai.

— Žinau, — atsiduso Monika. — Man slėptis su savo pasakomis apie fėjas, elfus ir princeses. Tik nepersistenk!

Nors trejais metais vyresnė sesuo rėmėsi į durų staktą, ji vis

tiek buvo puse galvos aukštesnė už Sabiną. Sunku patikėti, kad jos seserys. Sabinos ūgis siekė vos metrą šešiasdešimt, bet, laimei, Dievas ją apdovanojo tvirtu treniruotu kūnu. Ji tai vadino *atlygintu teisingumu*. Kai sesuo nutraukė pardavėjos mokslus ir dabar pusę dienos miesto muziejuje dalijo lankytojams audio-gido ausines, Sabina lankė sporto gimnaziją. Iki šiol ji nesiliovė treniruotis. Bėgiojo, lankė pilateso treniruotes ir važinėjo kalnų dviračiu. Kai kurie kolegos ją erzino, kad taip bando kompensuoti savo ūgį. Nusispjaut ant jų! Darbe ji turi išlikti žvali.

Monika paglostė tamsiai rudus Sabinos plaukus ir pirštais perbraukė dažytą sruogą.

— Tau tinka sidabrinės sruogos.

— Žinau, ačiū. Iš Maroko, kai su slaptąja komanda vykdėme pastarąją misiją. Kerstin taip pat tokios nori.

— O Dieve!

Monikos žvilgsnis nukrypo prie auksinio širdelės formos medaliono ant Sabinos kaklo. Ji surimtėjo.

Tėvo dovana. Sabina jį nešiojo nuo tada, kai prieš dešimt metų tėvai išsiskyrė ir dukros su motina iš Kelno persikėlė gyventi į Miuncheną. Monika prisiminė, kas tuomet dėjosi širdyje. Nuo to laiko ji nuolat kritikavo tėvą ir išbraukė iš gyvenimo viską, kas jį priminė. Paprasčiausiai nenorėjo suprasti, kodėl Sabina vis dar prisirišusi prie tėvo. Iš tiesų viskas buvo taip paprasta: dėl skyrybų niekada nebūna kaltas vienas žmogus. Būtent Monika tai turėjo suprasti geriausiai.

— Ar šį mėnesį gavai išlaikymui skirtus pinigus? — paklausė Sabina.

Monika pasileido plaukus.

— Jis vėluoja tris mėnesius.

— Karvės šūdas! — nusikeikė Sabina.

Jos buvęs svainis — tikras asilas.

— Tyliau! — nusišypsojo Monika ir mostelėjo link pravirų vaikų kambario durų. — Jau ir mergytės jį taip vadina.

— Ui... — susiraukė Sabina ir vėl surimtėjo. — Ar galėčiau kaip nors padėti?

— Ne, Gabrielius sumokės.

Sabina linktelėjo galva. Ji paėmė nuo komodos tarnybinių ginklų ir įsikišo į dėklą. Labiausiai dabar norėtų aplankyti Gabrielių. Jos sesuo, vieniša motina su trimis mergaitėmis, vos galėjo išgyventi — dirbo ne visą darbo dieną muziejuje ir gyveno penkiasdešimties kvadratinių metrų bute. Monika miegojo ant svetainės sofos, o mergaitės dalijosi miegamuoju. Ponas advokatas jai nedavė nė cento.

Sabina įsikišo piniginę į striukės kišenę ir užsirišo batus.

— Jei reikės pagalbos, skambink. Naktį budėsiu, mane rasi nuovadoje.

Ji prisisegė ženklelį prie kelnių diržo ir užsimetė striukę. Apsiuvas slėpė „Walther“ pistoletą ir atsarginį dėklą, pritvirtintą prie kelnių diržo.

— Žinau, mažyle, — ištarė Monika, apkabino seserį ir ilgiau nei įprastai laikė ją suspaudusi glėbyje. — Ačiū. Be tavęs būčiau išprotėjusi.

— Viskas bus gerai. Rytoj mergaičių prižiūrėti atvyks mama, ar ne?

Monika linktelėjo galva.

— Beje, kaip sekasi mamai? Juk penktadienio vakare vėl kartuėjote į tuos juokingus kursus?

Pilateso kursai nebuvo *juokingi*, tik jų vadovė. Penkiasdešimtmetė milžinė. Sabina vėl pajuto tą keistą jausmą skrandyje.

— Turėjau atsisakyti. Labai daug darbo, be to, nelabai gerai jaučiausi.

— Ups, — Monika kilstelėjo antakius. — Ir kaip reagavo senoji drakonė? Ėjo viena?

— Juk pažįsti mamą. Tikriausiai nėjo. Telefono atsakiklyje palikau jai žinutę, kad išgersiu tabletę nuo skausmo ir šliaušiu į lovą. Nuo tada nieko iš jos negirdėjau.

— Ir ji tau nepaskambino? Nepanašu į mamą.

Tiesa! Jau kelintą dieną Sabiną kankino sąžinės priekaištai, kad ji, užuot ėjusi sportuoti, vilkėdama pižamą ir drybsodama ant sofos žiūrėjo dvigubai ilgesnę „Didžiųjų magų triukų“ seriją ir užsnūdo. Kita vertus, jos motina yra savarankiška moteris, kuria nereikia rūpintis.

— Jei ji rytoj ateis, pabučiuok ir nuo manęs. Šį penktadienį galėsime užsiimti pilatesu.

— Gerai, bus padaryta. O dabar — marš į darbą! — Monika pliaukštelėjo jai per užpakalį. — Uždaryk sukčius... policijos areštinėje!

Monika nutaisė piktą veidą ir sulenkė pirštus tarsi paukščio nagus.

Sabina nusileido liftu žemyn ir išėjo iš nuomojamo namo, kuriame gyveno jos sesuo. Vakare Rytų geležinkelio stoties rajonas neatrodė labai patrauklus. Jos automobilis stovėjo kitoje gatvės pusėje po mirguliuojančiu gatvės žibintu. Atidarant automobilio dureles, prie jos iš už medžio šešėlio pribėgo vyras.

— Voveryte!

Sabina atitraukė ranką nuo tarnybinio ginklo.

— Tėti?

Ką jis veikia Miunchene?

Tėvas atrodė siaubingai. Trijų dienų barzdos šešėlis temdė jo veidą. Akys buvo giliai įdubusios, tarsi būtų kelias dienas nemiegojęs.

— Nuvažiavau į tavo butą, bet tavęs neradau. Nuovadoje

sakė, kad netrukus prasidės tavo pamaina. Pagalvojau, kad tu pas Moniką.

Sabina žvilgtelėjo į laikrodį. Kelios minutės po aštuntos. Ji turi važiuoti į darbą.

— Kodėl neatėjai į mano biurą?

Ašaros bėgo jam per skruostus.

— Tėti, dėl Dievo, kas atsitiko?

Apkabinęs dukterį, jis stipriai prisiglaudė.

— Voveryte, man labai gaila!

Nuo trejų metų dėl rudų plaukų ir didelių rudų akių tėvas ją vadino Voveryte. Sulaukus paauglystės, toks vardas ėmė gluminti, o dabar, kai jau buvo suaugusi moteris, gėdijosi dar labiau.

— Tau tinka sidabrinės sruogos, — sušnabždėjo jis, o ašaros vėl ėmė tekėti jo veidu.

— Ačiū, — glostydama jam petį, ištarė ji. — Nusiramink, kas tokio blogo nutiko, kad tu?..

— Prieš dvi dienas pagrobė tavo motiną.

— Ką? — ji išsilaisvino iš jo glėbio. — Iš kur žinai?

Tėvas nusivalė barzdos šerius. Rankos drebėjo. Jis jau nebuvo panašus į žvalų šešiasdešimtmetį, kuris laisvalaikiu užsiiminėjo senais traukiniais, bet atrodė pasenęs keleriais metais.

Pagrobta? Po velnių, kas galėtų pagrobti motiną?

Situacija atrodė keista. Prieš dvi dienas ji norėjo eiti su motina į pilateso kursus ir paliko jai žinutę atsakiklyje. Ir staiga priešais ją stovi tėvas, gyvenantis už penkių šimtų kilometrų, Kelne.

Sabina išsitraukė iš kišenės tarnybinį telefoną, surinko mamos numerį. Įsijungė balso pašto dėžutė. Tada ji surinko kitą numerį. Telefono atsakiklis įsijungė po aštunto signalo.

— Kiek laiko žinai, kad motina pagrobta?

— Jis man paskambino prieš keturiasdešimt aštuonias valandas.

Jis? Sabina netikėdama pažvelgė į tėvą.

— Tu bendravai su pagrobėju? — įsikišdama telefoną, paklausė ji. — Ar pranešei Kelno policijai?

— Apie tai su niekuo nekalbėjau.

— Ar išprotėjai? — išsprūdo moteriai.

Dabar ji negalėjo prarasti savitvardos. Iš darbo kriminalinių tyrimų tarnyboje patirties žinojo, kad liudininkai neatkreipia dėmesio į paprasčiausias detales, kai tik juos užlieja klausimų lavina. Vis dėlto ji turėjo susikaupti, kad nepradėtų berti vieno klausimo po kito.

— Dabar lipsi į automobilį ir papasakosi man viską iš eilės. Važiuosime į biurą.

— Ne! Jis pasakė, kad ją nužudys, jei pranešiu policijai.

Žudyti? Sabina apsidairė gatvėje. Pro ją važiuavo automobiliai, šaligatviu ėjo keli pėstieji. Ji prakalbo tylesniu balsu:

— Manai, kad jis mus stebi?

— Nežinau... tikriausiai nebe.

Nebe!

— Tėti, prašau! Sėsk į automobilį. Važiuojant į nuovadą, viską papasakosi.

Nenoromis tėvas įlipo į automobilį. Jam pajudėjus, automatiškai įsijungė kompaktinių diskų grotuvas. Iš garsiakalbių pasigirdo skambus pasakotojo balsas. Davido Safiero knyga „Jėzus myli mane“. Sabina išjungė grotuvą.

Jie jau buvo Rozenheimo gatvėje, vedančioje link Izaro upės, kai ji trumpam žvilgtelėjo į tėvą.

— Prašau prisisegti saugos diržą.

Drebančiais pirštais jis patraukė diržą.

— Prieš dvi dienas man į namus paskambino vyras. Elektroninėmis priemonėmis pakeistu balsu jis pasakė: „Pone Nemecai, jei jūs per keturiasdešimt aštuonias valandas išsiaiškinsite, kodėl buvo pagrobta jūsų buvusi žmona, ji liks gyva. Jei ne, ji mirs.

— Jis taip pasakė?

Tai tikriausiai nesusipratimas.

Tėvas linktelėjo galva.

— Vienintelė nuoroda — prie buto durų rasta dėžutė. Joje buvo mažas juodo rašalo buteliukas.

— Tu jo nelietei?

— Žinoma, paėmiau. Aš jį atidariau. Viduje buvo juodas rašalas.

— Tau nereikėjo jo liesti ir turėjai iškart man paskambinti. Būtume pradėję didžiulę paiešką.

Būty, būty, būty...

— Jis sakė, kad ją nužudys!

— Galbūt visa tai netiesa, ir kažkas...

— Sabina! — pertraukė ją tėvas. — Girdėjau jos balsą. Hana maldavo gelbėti. Tada pagrobėjas nuvilko ją šalin.

Sabinai užspaudė gerklę. Padėtis nėra gera. Mama niekada neprašytų tėvo pagalbos.

— Pabandyk prisiminti. Kada tiksliai baigsis keturiasdešimt aštuonios valandos?

— Jos jau baigėsi, — tyliai atsakė jis.

Sabina pamatė, kaip jis prietaisų skydelyje ieško skaitmeninio laikrodžio.

— Vos prieš penkiasdešimt minučių jis man paskambino dar kartą ir uždavė tą patį klausimą. Tada pasakė, kad laikas baigėsi, ir padėjo ragelį.

Sabina važiavo Liudviko tiltu per Izarą. Sekmadienio vakare eismas nebuvo toks intensyvus kaip įprastai, tačiau ją vis tiek

erzino lėtai judantys automobiliai. Sabina pasiėmė radijo stotelę ir susisieikė su nuovada. Skambiu balsu atsiliepė Kolonovičius, Kriminalinių tyrimų tarnybos naktinės pamainos viršininkas.

— Labas Valteri, čia Sabina Nemeč, — prisistatė ji. — Maždaug prieš keturiasdešimt devynias valandas buvo pagrobta moteris, penkiasdešimt šešerių metų Hana Nemeč. Maždaug prieš dešimt metų ji gyveno Kelne, dabar — Vincerio gatvėje, Švabing-Vest rajone, buvusi pradinės mokyklos direktorė, dabar pensininkė. Nedelsiant turime paskelbti jos paiešką.

Vyras kitame ryšio gale akimirką nutilo. Tikėtina, užsirašė duomenis. Tada nusikosėjo.

— Bine, tu kalbi apie savo mamą?

— Taip. Aš pakeliui į skyrių.

Jis vėl nusikosėjo, tarsi mąstydamas, ką daryti.

— Nenoriu tavę jaudinti, bet prieš kelias minutes gavome pranešimą. Katedros pastorius ir jo zakristijonas centrinėje nauvoje rado pagyvenusios moters lavoną.

— O ne!

Tėvas rankomis užsidengė burną. Jo veidu vėl riedėjo ašaros.

Arkivyskupijos katedra buvo Miuncheno simbolis. Vos už kelių minučių kelio nuo Dievo Motinos katedros Eto gatvėje stūksojo policijos nuovada, skyriai ir Sabinos kabinetas. Mergina žinojo trumpiausią kelią. Ji staigiai nuspaudė stabdžio pedalą ir tiesiai žiedu nusuko į kitą šalutinę gatvelę, vedančią link senamiesčio. Padangos cypė, signalizavo iš paskos važiuojantys automobiliai. Tėvas įsikibo į rankeną. Tarp namų stogų šmėkščiojo apšviesti katedros bokštai su didžiuliais kupolais.

— Mes dar nenustatėme jos asmenybės, — greitai pridūrė Kolonovičius.

Bet Sabina jau įtarė.

Jaunas liksi tuomet, jei ateitimi džiaugsiesi ne mažiau nei praeitimi, — šis posakis Sabinos tėvui tiko labiau nei bet kuriam kitam jos pažįstamam žmogui. Tačiau dabar jo užtinusiose akyse dukra regėjo pastarųjų dienų skausmą. Jos tėvai išsiskyrė po karšto ginčo dėl pinigų ir vaikų globos. Nuo to laiko Sabina galvojo, kad tėvas jau pamiršo skyrybas ir savo buvusią žmoną, tačiau dabar suprato, kad jis be galo ilgisi motinos.

Sabina pastatė automobilį antroje eilėje prie pėsčiųjų tako pradžios. Ant prietaisų skydelio padėjo plastikinį žalią dėklą su Kriminalinių tyrimų tarnybos pažymėjimu.

— Palauk čia, — ištarė ir išlipo iš automobilio.

— Ar tu gali patekti į vidų, Voveryte? — šūktelėjo tėvas iš paskos.

— Tėti, aš — komisarė.

Dvidešimt šešerių Sabina buvo jauniausia Miuncheno kriminalinių tyrimų tarnybos komisarė. Kadangi ši tarnyba buvo jungiamoji kriminalinės policijos grandis, pareigūnai dažnai buvo vadinami „policijos ugniagesiais“. Dar prieš atvykstant kriminalinės policijos tarnautojui į nusikaltimo vietą, jie jau būna surinkę visus įrodymus, nustatę mirties priežastį ir apklausę liudininkus.

Ji bėgo per aikštę iki Dievo Motinos bažnyčios centrinio įėjimo. Prožektorių apšviestas mūrinis fasadas spindėjo niūria oranžine spalva. Abu masyvūs bokštai atrodė tokie milžiniški, kad Sabina, stovėdama aikštėje priešais pagrindinį įėjimą, net negalėjo įžiūrėti abiejų laikrodžių rodyklių. Dar aukščiau sute-mose švietė du melsvos ir žalsvos spalvų kupolai.

Aikštėje stovėjo būrelis jaunuolių. Po žibintu grojo keli gatvės muzikantai. Jie apsupo didelį reklaminių stulpą, ant kurio kabėjo informacija apie popiežiaus mišias katedroje, kurios turėjo įvykti likus savaitei iki Sekminių. „Sopiežius“, kaip jį vadino Konė, iš tikrųjų atvyko į Bavariją. Sabina prisiminė istoriją apie specialią saugumo užduotį, kurią kitą kartą norėjo papasakoti dukterėčioms.

Sabina nubėgo pro aikštės viduryje stovintį kriminalinės policijos automobilį ir, nenorėdama palikti atspaudų, alkūne pastūmė sunkius vartus. Jos kolegoms neteko jų atrakinti visrakčiu, nes spyna buvo išlaužta dideliu kalnu. Ant žemės matėsi drožlių. Ant medinių rėmų nebuvo galima nepastebėti maždaug trijų centimetrų pločio žymių. *Tikėkimės, kad negyva moteris nėra mama...* Mintis buvo nereali. Tikimybė, kad mirusi moteris ir jos motinos pagrobimas susiję, buvo itin maža. To tiesiog negalėjo būti. Bet būtent dėl to, kad taip *neturėtų* būti, ji širdyje juto šį tikrumą.

Centrinėje navoje buvo tuščia, ją gaubė tamsa. Virš suolų tarsi tamsūs rutuliai kabėjo šviestuvai. Degė tik kelios žvakės. Pro siaurus vitražinius langus krito sutemų šviesa. Kvepėjo smilkalais, vašku ir senais mediniais suolais. Gėda, tačiau Sabina turėjo pripažinti, kad pastarąjį kartą bažnyčioje lankėsi prieš trejus metus, ir tai tik tam, kad užfiksuotų vandalizmo ir apgandinto turto faktą.

Dėl daugybės baltų kolonų katedros vidus priminė aukštai iškilusį labirintą. Plačiu pagrindiniu taku Sabina skubėjo link altoriaus. Jos žingsniai aidėjo bėgant marmuro grindimis. Kaip jai rasti kolegas daugybėje koplyčių, choro patalpoje, zakristijoje ir kriptoje? Kai už nugaros blykstelėjo šviesa, ji apsidairė. Virš apskritimo formos pagrindinio portalo grindų buvo vakarinė empora, panaši į platų balkoną. Virš jos kilo sidabriniai pagrin-

dinių vargonų vamzdžiai. Vėl blykstelėjo šviesa. Kolegos stovėjo aplink vargonus. Sabina susirado laiptus, vedančius į emporą.

Budėjo Simonas su Valneriu. Kiek atokiau laukė pastorius juoda sutana ir senas, pliktelėjęs vyras megzta liemene ir pilkomis klostuotomis kelnėmis. Senukas, matyt, zakristijonas, susijaudinęs skėščiojo rankomis. Nors viršuje daugiau žmonių nesimatė, teritorija buvo aptverta. Du prožektoriai apšvietė aikštelę. Po vargonų vamzdžiais esančiame skliaute ant pakylų stovėjo choristų kėdės. Ten Valneris išsidėliojo daiktus, ištrauktus iš tarnybinio lagamino. Dar tada, kai Sabina tik pradėjo dirbti, jis buvo svarbiausias Miuncheno kriminalinės policijos žmogus. Ant fotelio gulėjo sąrašas. Pagal varnelių skaičių Sabina suprato, kad jis neseniai pradėjo tyrimą. Kaip visada, savo ilgus žilus plaukus buvo sušukavęs per visą galvą, kad po jais paslėptų plikę. Bergždžias darbas. Po poros metų plaukai taps ploni kaip šilkas ir šukuosena atrodys dar juokingiau. Vis dėlto jis buvo šaunus vyrukas ir mielas kolega.

— Labas, Bine.

Valneris trumpam žvilgtelėjo aukštyn ir teptuku pabarstė baltų miltelių ant kėdės porankių. Beviltiška. Jis rado dešimtis skirtingų pirštų atspaudų ir dvigubai daugiau jų fragmentų.

Jaunesnysis kolega Simonas taip pat trumpam pakėlė akis.

— Ar tave atsiuntė Kolonovičius?

Sabina tylėjo. Ketvirtą dešimtį įpusėjęs Simonas tarnyboje dirbo apie dešimtmetį ir, kiek ji pamena, buvo Valnerio porininkas. Jis vienintelis iš kolegų buvo tikras gražuoliukas. Anksčiau jie dažnai darbo pabaigoje užsukdavo į airišką aludę Beethoveno aikštėje, o tada — du kartus — į jos butą. Ji žinojo, kad tai nėra meilė, bet mėgavosi jo rodomu dėmesiu. Tačiau staiga jis vedė kitą. Žinoma, dėl to Sabina nutraukė su juo santykius. Ji nežinojo ir niekada nepaklausė, kas dėjosi jo galvoje.

Simonas pasilenkė prie lavono, gulinčio po vargonais. Kyšojo tik kojos. Moteris dėvėjo kreminės spalvos sijoną, buvo be batų ir kojinių. Plikos pėdos buvo prirakintos prie metalinių vargonų kojų.

— Kas ši mirusi moteris? — paklausė Sabina.

Simonas išjungė diktofoną.

— Su savimi neturėjo asmens dokumento. Kol kas žinome tik tiek, kad ji nedirbo bažnyčioje.

— Turėčiau užsimauti antbačius?

— Nebūtina, — akimirką Simonas žvilgtelėjo aukštyn. — Bet jei eisi artyn, būk atsargi ir neįlipk į rašalą.

Rašalas! Tik dabar ji pamatė ant žemės gulintį juodą švirksną. Prisiminė rašalo buteliuką, kurį minėjo tėvas. Jai suspaudė krūtinę ir staiga pajuto, kad gali sprogti širdis.

— Kas atsitiko? — sušnabzdėjo ji.

— Kaip tik valiau šoninius suolus, — už nugaros suburbėjo prižiūrėtojas. — Staiga išgirdau grojančius vargonus. Pasikviečiau pastorių ir, kai abu nuskubėjome į viršų, muzika nutilo. Ten nieko nebuvo. Tik negyva moteris.

Sabina priėjo arčiau. Monstriškų vargonų klaviatūra priminė pilotų kabiną. Keturiomis pakopomis viena virš kitos kilo klaviatūros, o šonuose buvo įrengti du pusapvaliai skydeliai su daugybe mygtukų ir jungiklių. Suolas pastumtas į šalį. Kūnas gulėjo ant nugaros. Rankos prirakintos prie stalo kojų. Mirusioji vilkėjo madingą violetinės spalvos palaidinę. Sabina pažino šį drabužį. Norėdama pažvelgti į moters veidą atsiklaupė.

— Užtenka vieno žvilgsnio, kad suprastum, jog tai neeilinė žmogžudystė, — tai pasakęs Valneris trumpam nutilo. — Labiau panašu į egzekuciją, kuri...

Aplinkiniai garsai išnyko. Sabina žiūrėjo į savo motinos akis, išsiplėtusias nuo patirto siaubo. Veidas buvo blyškus kaip

šmėklos. Iš burnos kyšojo kumščio storumo žarna, kurios gale kabojo piltuvėlis. Šalia stovėjo juodas kanistras. Jos motina gulėjo ant šaltų grindų. Aplink Sabiną tvyrojo toks pat slogus šaltis. To negalėjo būti! Kas turėjo nutikti, kad jos motina atsirado čia? Keista, bet galvoje sukosi vienintelė mintis: Kerstin, Konė ir Fiona! Kaip joms reikės pranešti, kad čia gulėjo jų senelė, o Simonas fotografavo jos veidą?

Sabina negalėjo atitraukti akių nuo motinos veido. Jai pradėjo svaigti galva. Katedros šaltis ir vaško bei smilkalų kvapai ėmė suktis aplink ją vis greičiau. Ji atsirėmė delnais į žemę. Norėjo, kad motina pajudėtų, užmerktų akis, vėl atsimerktų ir atsisėstų. *Kelkis!* Sabina nevalingai sulaikė kvėpavimą. Ji negalėjo įkvėpti. Užsikosėjo, burnoje pajuto skrandžio rūgščių skonį, o ant lūpų — sūrias ašaras. Nustebęs pastorius atsistojo šalia Sabinos ir uždėjo ranką jai ant peties.

— Kas jums? Ar pažįstate šią moterį?

Valneris su Simonu priėjo artyn.

— Bine!

Motinos akių vyzdžiai! Tokie skaidrūs ir dar nesudrumsti. Kažkas jos veide atrodė neįprasta — kažkas buvo kitaip. Neįprastai. Bet ji nesuvokė kas. Tik žinojo, kad būtų turėjusi keturiasdešimt aštuonias valandas rasti motiną gyvą.

Kažkas norėjo patraukti ją nuo motinos.

Staiga ji sušuko:

— Ne, ne, *ne!*..

Naktį Sabina sėdėjo biure rankose laikydama karštos kavos puodelį. Niekas negalėjo jos paruošti, kad vieną dieną ras savo motiną negyvą — nei studijuojant policijos mokykloje, nei vykdant užduotis Kriminalinių tyrimų tarnyboje. Vis dėlto — o gal būtent dėl to — ji svarstė, ar kolegos kada nors ras žudiką. Galbūt motinos žmogžudystė taip ir liks neatskleista.

Šiuo metu ji užsiiminėjo visiškai nereikšmingais dalykais. Norėjo atsiriboti nuo įvykio, todėl mintys sukosi galvoje kaip žiurkėnas rate. Apatiškai galvojo apie testamentą paskelbimą ir pasiruošimą laidotuvėms. Kur reikėtų laidoti mamą: Kelne ar Miunchene? Sabina su seserimi augo Bavarijoje, senelės sodyboje, o į Kelną persikėlė tik todėl, kad tėvas dirbo senų geležinkelių restauratoriumi. Ten motina mokytojavo, vėliau tapo direktore. Tačiau širdies gilumoje ji visada liko bavarė... iki pat mirties. Sabinos akyse tvenkėsi ašaros.

Monika palūš, kai sužinos apie motinos mirtį. Kaip reikės pasakyti Kerstin, Konei ir Fionai, kad senelė daugiau jų neap-lankys? Nebuvo prasmės ilgiau vilkinti laiką. Ji surinko Monikos telefono numerį. Iš balso suprato, kad ji dar nemiega. Sabina papasakojo seseriai, kas atsitiko.

— Nužudyta? — beveik isteriškai sušuko Monika.

— Taip. Gal man atvažiuoti?

— Ne... — ašaromis apsipylė Monika. — Tu tikriausiai turi begalę darbų.

— Pirmiausia turiu pasikalbėti su tėvu.

— O jis čia?

Sabina papasakojo likusią istorijos dalį ir nekentė savęs už tai, kad tapo blogų naujienų nešėja.

— Pasistenk išsimiegoti, — galiausiai ištarė ji ir baigė pokalbį.

Dar ilgai ji įdėmiai stebėjo telefoną. Jos tėvas sėdėjo laukiamajame koridoriaus gale. Kai ji nukrito, Valneris tarnybiniu automobiliu parvežė ją į nuovadą ir pasiūlė raminaujų, bet Sabina atsisakė. Tuo metu patrulis atvežė jos tėvą į komisariatą. Sabina suprato, kad žinia apie buvusios žmonos mirtį jį sukrėtė taip pat, kaip ir ją. Bet šią akimirką jai tai nerūpėjo. Ji vis dar negalėjo patikėti, kad keturiasdešimt aštuonias valandas tėvas tylėjo apie pagrobimą. *Tu privalėjai man paskambinti!* Ji sąmoningai paliko jį vieną kiurksoti laukiamajame, nes nežinojo, kaip elgsis jį pamačiusi. Bet koku atveju būtų norėjusi jį primušti... *keturiasdešimt aštuonios valandos.*

Atsistojusi Sabina pažvelgė į sieninį laikrodį. 23.05. Žinią apie žmogžudystę anksčiausiai išgirs ryte per radiją, o perskaičius tik vakariniame laikraščio numeryje.

Laukiamajame kvėpėjo šviežia kava, tačiau tėvas puodelio net nepalietė. Šiuokšliadėžėje gulėjo kelios nosinės. Jis sėdėjo ant medinio suolo, raudonomis akimis įdėmiai žvelgė į sieną ir pirštais barbeno į porankius. Pamatęs Sabiną, pašoko.

— Ar tiesa, ką man papasakojo tavo kolegos?

Sabina linktelėjo galva.

— O Dieve, Voveryte!

Jis verkdamas prisiglaudė prie Sabinos. Po akimirkos pyktis ir neapykanta tėvui išgaravo.

— Man taip gaila, — kūkčiojo jis. — Tavo kolegos nori mane tardyti.

Sabina nuo jo atsitraukė.

— Tėti, tai ne tardymas... tik apklausa.

— Ką turiu jiems papasakoti?

Negaliu patikėti? Koks kvailas klausimas! Tokio bejėgio tėvo ji dar nebuvo mačiusi.

— Žinoma, tiesą, — atsakė ji.

— Tiesą? Žinau, kaip tai vyksta, — sušnypštė jis. — Vos tik prasižiosiu, kad dvi paras žinojau apie tavo motinos pagrobimą, jie prikabins man bendrininkavimą nužudant, nes nieko nedariau. Ne paslaptis, kad dvejus metus tarp mūsų vyko Rožių karai ir mes nesusitaikėme. Sausas iš balos neišlipsiu.

— Tėti! — Sabinai pamažu kilo panika. — Tu *privalai* sakyti tiesą. Neslėpk nieko, jie vis tiek viską išsiaiškina. Juk turi alibi šiam vakarui, ar ne?

Jis patraukė pečiais.

— Šiandien ryte važiavau į Miuncheną tikėdamasis, kad vaikinai paskambins dar kartą. Bet jis paskambino tik vakare, o į tavo motinos butą buvo įsilaužta.

Sabina sugriebė tėvą už rankos.

— O tu ten buvai? Nieko nelietei?

— Aš... aš nežinau.

Ji mostelėjo ranka. Tą akimirką atsidarė durys. Įėjo Valneris.

— Ponas Nemecas?

Sabinos tėvas giliai įkvėpė ir išsitiesė, tarsi stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą.

— Turime paimti jūsų pirštų atspaudus — įprasta procedūra, — paaiškino Valneris. — O tada dar turėsime kelis klausimus.

Sabina pastebėjo, kaip jos tėvas suakmenėjo, o jo žvilgsnis tapo šaltas.

Kol vyko tėvo apklausa, ji nuėjo pas viršininką. Kolonovičius buvo keturiasdešimtmetis vyras plačiais pečiais, garstyčių

spalvos plaukais ir ūsais. Dėl raukšlelių ir tamsių ratilų aplink akis atrodė vyresnis.

Kai kuriomis dienomis — tokiais kaip ši — savo išvaizda ir skambiu balsu priminė dievų tėvą Dzeusą. Pro skaitymo akinius jis apžiūrinėjo krūvą nuotraukų. Jo cigaras rūko peleninėje. Simonas sėdėjo šalia prie rašomojo stalo. Jie aptarinėjo įvykį.

Sabinai prakalbus, Kolonovičius atsistojo ir priėjo prie jos. Savo letenomis jis suspaudė moteriai rankas.

— Bine, man labai gaila. Jei nori, kolega gali tave parvežti namo. Duodu tau dvi laisvas dienas.

— Ačiū, bet dabar turiu kuo nors užsiimti, kitaip išprotėsiu. Kolonovičius linktelėjo galva.

— Gerai, bet šiąnakt ramu. Simonas apžiūrės tavo motinos butą, — pasakė jis ir trumpam žvilgtelėjo į kolegą. — Bine, iš kur sužinojai, kad pagrobė tavo motiną?

Tai buvo pagrindinis klausimas, kuris visiems nedavė ramybės. Ji karštai tikėjo, kad tėvas, duodamas parodymus, nieko neslėps ir nebandys pagražinti.

— Man pasakė tėvas.

Akivaizdu, kad Kolonovičius nenorėjo jos ilgiau kankinti.

— Gerai, — sumurmėjo jis. — Netrukus sužinosime daugiau.

— Palydėsiu Simoną į butą, — greitomis ištarė ji.

— Ne, viską padarysiu vienas.

— Taip prasiblaškyčiau, — prieštaravo ji.

— Bine, pasakiau *ne*. O dabar — lauk.

Sunėrusi rankas Sabina laukė prie Simono automobilio. Buvo beveik pirma valanda nakties ir oro temperatūra siekė penkis laipsnius šilumos.

Simonas pastatė lagaminą prie automobilio ir persibraukė ranka trumpus, šviesius plaukus.

— Žinojau, kad pasirodysi.

— Namas niekada nebūna užrakintas, bet mamos buto durys turi apsauginę spyną.

Sabinai tėvas sakė, kad durys buvo išlaužtos. Nepaisydama to, ji barškino raktų ryšuliu.

— Turėtum iškviesti namo valdytoją, tačiau šiuo metu tai neįmanoma.

Jis linktelėjo galva.

— Dėl manęs gali važiuoti, bet neprasitark viršininkui.

Jis buvo tikras, kad ji neišsiduos.

Po dvidešimties minučių jie atvyko į Vincerio gatvę Švabing-Vest rajone. Simonas pastatė automobilį priešais keturių aukštų geltonų plytų namą, papuoštą meniškais detalėmis. Mėnulio šviesa skverbėsi pro medžių lają, kalvio darbo metalinė tvora metė trumpus šešėlius ant šaligatvio. Sabinai vėl suspaudė krūtinę, kai ji su Simonu, nešini sunkiais lagaminais, atvėrė geležinius vartelius, pasuko link namo įėjimo. Viskas kaip įprastoje nusikaltimo vietoje, tačiau ji jautėsi lyg eidama aplankyti motiną. Toks pažįstamas kelias. Šiuokščių kibirai nišoje, surūdijęs dviratis po stogeliu, pavardžių lentelės prie telefonspynės. Sabina pastūmė duris ir jos braškėdamos atsidarė.

Simonas nusekė paskui ją laiptais į palėpę. Ore tvyrojo užsistovėjusio skrudinimo aliejaus kvapas. Iš vieno buto sklido vos girdimi televizoriaus garsai. Anksti ryte Simonas turės apklausti namo gyventojus, kurių daugumą Sabina pažinojo asmeniškai.

Motinos butas buvo vienintelis viršutiniame aukšte. Dalis palėpės neįrengta. Vasarą čia dažnai ant skalbinių virvių džiūdavo drabužiai. Dėl šlaitinio stogo dauguma spintų, komodų ir lentynų bute buvo pagaminti pagal užsakymą — už jas sumokėjo po skyrybų iš tėvo gautais alimentų pinigais. *Negalvok apie tėvus! Šiąnakt nusikaltimo vieta tokia pat kaip visos kitos.*

— Ar viskas gerai? — paklausė Simonas.

— Taip.

Sabinai dar buvo sunku įsisąmoninti, kad motinos nebėra. Be abejo, vėliau šie jausmai užgrius kaip sniego lavina. Bent jau šią akimirką ji norėjo pasinerti į tyrimą kaip į transo būseną.

— Ką radai prie vargonų? — paklausė ji.

Simonas šnopusdamas lipo aukštyn laiptais.

— Ant kibiro, žarnos, piltuvėlio ir grandinių neradau jokių pirštų atspaudų. Esu įsitikinęs, kad žudikas jų nepaliko ir ant vargonų ar sulaužytų vartelių.

— O gal liko ant kūno?

— Bine, tu žinai, kiek kainuoja garinimo procedūra ir kad iki šiol beveik niekada nerasdavome atspaudų ant odos.

— Bet galėtume pabandyti.

— Pasikalbėk su teismo mediku, — pasiūlė Simonas. — Kūnas jau pakeliui į Patologijos skyrių. Šiąnakt budi gydytojas Hirnšalis.

O Dieve! Tas senas šykštuolis niekada neatliks garinimo procedūros, net jei jo paties motina gulėtų ant autopsijos stalo. Jis visada vėluodavo atlikti darbus. Visą savaitę kolegos iš Žmogžudysčių skyriaus laukė trijų čekų darbininkų skrodimo išvadų. Vyrai sudegė furgone greitkelyje. Sabinai liko vienintelė galimybė: pasikalbėti su prokuroru. Tačiau pirmieji nusikaltimo dokumentai prokuratūrą pasieks anksčiausiai šiandien ryte. Kad ir kas būtų už tai atsakingas, ji prilips prie jų kaip vantos lapas ant užpakalio.

Ji pažvelgė į Simoną.

— Gal žinai, kokią melodiją grojo vargonais? Skambėjo profesionaliai ar mėgėjiškai?

Simonas piktai pažvelgė į ją.

— Gal nori dar kartą apklausti liudininkus? Bine, mes tikrai rasime už ko užsikabinti.

Už pagrobėjo skambučio, pagalvojo Sabina. Jo elektroniškai iškraipytas balsas, mįslės ir rašalo buteliukas, kurį paliko tėvui dovanų ir kurį jis paėmė į rankas. Koks idiotas!

Jie priėjo duris.

— Apgadintas rėmas, — pasakė Sabina.

Spyna buvo sulankstyta. Laužtuvo paliktas įspaudas medienoje buvo beveik tokio pat pločio kaip ir ant katedros varėtų. Ant rankenos kabojo plastikinis krepšelis su lankstinukais. Nusikaltėlis turėjo labai pasistengti, įstumdamas duris atgal į staktą, prie spynos, kad jos neatsidarytų ir reklamų išnešiotojas nieko nepastebėtų. Akivaizdu, kad čia apsilankęs tėvas duris užstūmė tokiu pat būdu.

— Kodėl man atrodo, kad tu viską žinotai? — paklausė Simonas.

Jis pastatė colinę liniuotę prie durų, nufotografavo įsilaužimo pėdsakus, paėmė nuo rankenos pirštų atspaudus. Tada užsimovė antbačius, užsitempė lateksines pirštines ir žengė į butą. Kvepėjo arbata. Prieškambaryje gurguliavo radiatorius. Sabina įjungė šviesą. Ji tikėjosi išvysti numestas vazas, išstumdytus baldus, atlapotas spintas ar ant grindų išmėtytus drabužius. Nieko panašaus nesimatė. Kambarys buvo toks kaip visada. Mamos batai stovėjo ant lentynos, nauji švarkai kabojo ant drabužinės kabliukų. Trūko tik jos rankinės, įprastai padėtos šalia veidrodžio. Jokių grumtynių ženklų! Tik juodi dryžiai ant baltos sienos, tarsi nubrėžti anglies pieštuku.

— Jei tavo motina buvo pagrobta čia, — svarstė Simonas, — žudikas jos laukė bute.

Sabina mąstė taip pat. Priešingu atveju durų trinktelėjimas būtų įspėjęs motiną. Bet kodėl ji nepastebėjo apgadintų durų? Sabina nuėjo į svetainę. Ir čia viskas atrodė kaip įprastai. Laidinio telefono atsakiklyje buvo tik vienas pranešimas. Sabina iš-

girdo savo balsą — penktadienį skambino atšaukti pilateso kursas. Staiga ją ėmė graužti sąžinė. Ta prakeikta dvigubai ilgesnė magų laida! Jei ji, užuot žiūrėjusi televizorių, būtų nuėjusi pas mamą, galbūt būtų užkirtusi kelią pagrobimui. Bent jau būtų greičiau aptikusi įsilaužimo pėdsakus ir kriminalinė policija būtų galėjusi pradėti tyrimą. Ji tikrai būtų paskambinusi tėvui ir sužinojusi apie paslaptinę skambintoją ir rašalo buteliuką. *Jei, jei, jei... prakeiktas karvės šūdas!*

Simono balsas išskleidė mintis.

— Ar tu užsiimi pilatesu? Nežinojau.

O tu buvai susižadėjęs? Aš taip pat nežinojau!

Kažkodėl jai nesisėkė su vyrais. Jos jaunystės meilė Erikas dirbo Vysbadene, o Simonas niekada nenorėjo su ja rimtai draugauti.

— Taip, jau tris mėnesius.

Ji paspaudė pakartotinio rinkimo mygtuką. Ekране pasirodė jos mobiliojo numeris. Tą pačią akimirką striukės kišenėje suvibravo jos telefonas. Ji išjungė. Būtų buvę per daug neprofesionalu, jei pagrobėjas būtų skambinęs iš šio aparato.

Ji girdėjo, kaip Simonas virtuvėje tikrina spinteles ir stalčius. Pagalvojus, kad jis rausiasi po asmeninę mamos erdvę, jai susuko skrandį. Bet toks jo darbas, o Simonas žinojo, ką daro. Bent jau profesinėje srityje.

— Jeigu jis čia laukė tavo motinos, tikriausiai turėjo kažkaip leisti laiką, — pasakė Simonas iš virtuvės.

Sabina apžiūrėjo televizorių ir palydovinį imtuvą, paėmė pirštų atspaudus nuo nuotolinio valdymo pulto. Paskutinis žiūrėtas kanalas buvo „Arte“ — mėgstamiausias motinos transliuotojas. Ji mielai žiūrėjo prancūzų bei italų režisierių klasikinį filmus ir laidas. Kai dirbo mokyklos direktore, mokinius kankindavo Marijos fon Ebner-Ešenbach tekstais ir antikinė-

mis graikų legendomis. Tikrai persistengdavo. Bet ji buvo tokia. Taip augino ir ją su Monika. Rezultatas: nei ji, nei jos sesuo neskaitė knygų. Sabina bent jau kartais, vairuodama automobilį, klausėsi Deivido Safyro ir Tomio Jaudo knygų. Ne žymioji pasaulinė literatūra, bet tokios knygos ją pralinksmindavo. Nervų ir įtampos užtekdavo darbe. O ji nenorėjo tapti tokia nusivylusi kaip jos kolegos Simonas, Valneris ir Kolonovičius, tobulai pusiausvyrai palaikyti reikėjo ko nors juokingo.

Ji neketino amžinai likti su šia cinikų kompanija, nes vieną dieną norėjo persikelti į Federalinės kriminalinės policijos biurą Vysbadene. Ir galimybių tam turėjo neblogų, nes FKTB* nuolat dirbo trečdalis moterų. Tačiau ji jau buvo pateikusi tris prašymus mokytis atvejo tyrėjo darbo, tačiau visi trys buvo atmesti be jokių pastabų.

— Netikiu, kad vyrukas žiūrėjo televizorių, — šūktelėjo Sabina virtuvės kryptimi.

Žvilgtelėjusi į sofą, ji patvirtino, kad pagalvės išdėliotos tokia pat tvarka, kaip visada jos pedantiškos motinos. Šalia televizoriaus gulėjo keli audioknygų diskai, kuriuos prieš kelias savaites Sabina paskolino mamai, kad paklaustyti ko nors kito, ne tik graikų antikinių sakmių. Tarsi transo būsenos Sabina žvelgė į kompaktinių diskų dėklus. Hera Lind ir Efraimas Kišonas. Ją apėmė keistas jausmas pagalvojus, kad motina jau niekada jų nebeklausys.

Spintelėje po televizoriumi, papuošalų dėžutėje, mama saugojo laikrodžius, žiedus ir grandinėles. Sabina atidarė dėžutę. Iš pirmo žvilgsnio nieko netrūko. Giliau spintelėje gulėjo dovanų popieriuje įvyniotas paketas. Sabina jį išsitraukė. Sunki iliustruota knyga? Mėlynas popierius, geltonas kaspinas. Ant

* FKTB — Federalinis kriminalinių tyrimų biuras. Vokiškai *Bundeskriminalamt* — BKA.

dovanos prisegtas atvirukas. Sabina ištraukė jį į šviesą. *Mano mažylei — geriausi linkėjimai, mama.* Vaizdas ją sujaudino. Jos motina viskam ruošdavosi iš anksto. Atvirukas buvo parašytas iš anksto, daugiau nei prieš dvi savaites. *Ketvirtadienis, birželio 9-oji* — Sabinos gimtadienis. Dabar prieš gimtadienį teks organizuoti laidotuves.

— Ar tavo motina gėrė juodą kavą?

Sabina stumtelėjo dovaną ir uždarė spintelę. *Gėrė*, būtasis laikas. Ji pajuto besikaupiančias akyse ašaras ir pažvelgė į kambario lubas.

— Tik arbatą, dažniausiai „Twinnings“... o ką?

— Čia palikta pusė puodelio juodos kavos.

Sabina pasuko į virtuvę. Degė raudona kavos aparato lemputė. Jo motinai prireikdavo tik tuomet, kai į svečius ateidavo ji ir Monika. Ant stalviršio stovėjo puodelis su šaukšteliu, šalia — cukrinė.

— Jis išsivirė kavos ir gerdamas grįžo pas tavo motiną, — nusprendė Simonas.

Pareigūnas išpylė kavą, o puodelį įkišo į plastikinį maišelį.

— Galbūt padės mums DNR tyrimui laboratorijoje.

Sabina įsivaizdavo, kaip vyras laukė jos motinos. Nors ir norėjo tokias mintis stumti šalin, vaizdai patys stojosi jai prieš akis. Jis turėjo išgirsti jos žingsnius laiptinėje ir nubėgti prie durų. Ji tikriausiai pastebėjo įsilaužimo žymes, bet tas niekšas, grasindamas ginklu, įsitempė ją į butą arba apsvaigino narkotinėmis medžiagomis ar smūgiu į galvą.

— Bine, turėtum pasižiūrėti.

Ant grindų gulėjo juoda motinos rankinė. Ant plastikinių jos kojelių apačioje matėsi baltos sienos žymių. *Dryžiai prieškambaryje!* Tikėtina, kad motina per grumtynes buvo prispausta prie sienos.

Rankinės turinys mėtėsi išbertas ant komodos. Simonas šviečiančiu rašikliu stumdė cigarečių pakelį, žiebtuvėlį, pinigine, kortelių dėklą, šešėlius, lūpdažį ir nutrintą Cveigo „Šachmatų novelę“ su daugybe užlenktų puslapių kampų.

— Piniginėje beveik du šimtai eurų, — ištarė jis. — Mūsų žudikui pinigai nereikalingi.

Kaip ir auskarai arba perlų vėriniai. Sabina staiga pagalvojo apie motinos gyvybės draudimą ir visus kitus biurokratinis reikalus. *O Dieve, susikaupk!* Simonas pastūmė į šalį pakelį kramtomosios gumos. Pamačius į foliją įvyniotą prezervatyvą, Sabina išpylė karštis. *Ar jie turi teisę brautis į motinos intymų gyvenimą?*

— Ar nieko netrūksta? — paklausė Simonas.

— Mobiliojo telefono ir adresų knygelės, — atsakė Sabina.

Tokiu būdu jis susisiektė su jos tėvu.

Staiga moteris suprato, kodėl žudikas pasirinko tėvą. Iš virtuvės ji nuskubėjo į miegamąjį. Užulaidos atitrauktos, švari patalynė. Jautėsi motinos kvapai. Ant komodos, šalia veidrodžio, stovėjo įrėmintos Sabinos, Monikos ir trijų anūkių nuotraukos. Kadangi Sabina primygtinai reikalavo, ten buvo padėta ir tėvo nuotrauka — per paskutines, kartu praleistas atostogas prie Šiaurės jūros. Tėtis buvo įdegęs, su skrybėle nuo saulės ir švytinčia šypsena. Sabina sėdėjo ant plačių jo pečių, rankoje laikė ledų kibirėlį, o ant galvos buvo užsidėjusi juodą traukinio mašinos kepurę, kuri smuko ant akių. Iki šiol tai buvo mėgstamiausia jos fotografija.

Ant kilimo mėtėsi stiklo šukės. Kažkas nuotrauką išėmė iš rėmelio.